

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2426/2550

นางสมบุรณ์ วุฒิวงศาโจทก์ นางศิริพรรณ บุญธรรม กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 213, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 266, ป.อ. มาตรา 267, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 นำหนังสือมอบอำนาจ ซึ่งยังไม่ได้กรอกข้อความใด ๆ และไม่มีบุคคลใดลงลายมือชื่อเป็นพยาน ให้โจทก์ลงลายมือชื่อในช่องผู้มอบอำนาจ แล้วจำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 ปลอมหนังสือมอบอำนาจดังกล่าว โดยจำเลยที่ 1 กรอกข้อความอันเป็นเท็จว่า จำเลยที่ 1 มีอำนาจจำนองที่ดินตลอดจนให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยมีจำเลยที่ 3 และที่ 4 ลงลายมือชื่อเป็นพยานและรับรองว่าโจทก์ลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจดังกล่าว ต่อมาจำเลยทั้งหกร่วมกันใช้หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวไปแสดงต่อเจ้าพนักงานที่ดินว่า โจทก์มอบอำนาจให้จำเลยที่ 1 จดทะเบียนจำนองที่ดินแทน เจ้าพนักงานที่ดินหลงเชื่อ จึงจดข้อความอันเป็นเท็จตามคำบอกกล่าวของจำเลยทั้งหมดลงในสัญญาจำนองอันเป็นเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ฟ้องโจทก์ดังกล่าวได้ระบุนชัดแล้วว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยอื่นปลอมหนังสือมอบอำนาจและใช้หนังสือมอบอำนาจปลอมดังกล่าว กับแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการแล้ว จึงเป็นฟ้องที่สมบูรณ์ ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) แม้โจทก์จะไม่ได้บรรยายฟ้องให้ละเอียดว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนรู้เห็นและหรือกระทำการใด ๆ ร่วมกับจำเลยที่ 1 ด้วยวิธีใด อย่างไรก็ดี ก็เป็นเพียงรายละเอียดที่จะนำสืบในชั้นพิจารณาได้ จำเลยที่ 1 ฎีกาขอให้รื้อการลงโทษจำคุก แม้ฎีกาของจำเลยที่ 2 จะเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ 2 ฎีกาปัญหาข้อกฎหมายมาด้วย ศาลฎีกามีอำนาจวินิจฉัยกำหนดโทษจำเลยที่ 2 ให้เหมาะสมกับความผิดได้ โดยเห็นว่าจำเลยที่ 2 ได้บรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้นจนโจทก์ไม่ติดใจ ดำเนินคดีกับจำเลยที่ 2 อีก เห็นสมควรรื้อการลงโทษจำคุกให้จำเลยที่ 2 เพื่อให้โอกาสจำเลยที่ 2 กลับตัวเป็นพลเมืองดีต่อไป เมื่อจำเลยที่ 2 ฎีกา ส่วนจำเลยที่ 1 มิได้ฎีกาแต่การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นตัวการร่วมกันเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจพิพากษาแก้โทษตลอดไปถึงจำเลยที่ 1 ที่มีได้ฎีกาด้วยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า จำเลยทั้งหกร่วมกันกระทำความผิดหลายกรรมต่างกันคือ เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2537 เวลากลางวัน จำเลยที่ 1 ทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินของโจทก์ 2 แปลง โดยบอกโจทก์ว่าจะนำที่ดินดังกล่าวไปจัดสรรแบ่งออกเป็นแปลงย่อยเพื่อเลี้ยงภาษี จำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้นำหนังสือมอบอำนาจซึ่งยังไม่ได้กรอกข้อความใด ๆ และไม่มีบุคคลใดลงลายมือชื่อเป็นพยานให้โจทก์ลงลายมือชื่อในช่องผู้มอบอำนาจและจำเลยที่ 1 ยังให้โจทก์ลงลายมือชื่อในกระดาษอีก 2 แผ่น ซึ่งยังไม่ได้กรอกข้อความเพื่อนำไปให้เจ้าพนักงานที่ดินแบ่งแยกที่ดิน ต่อมาวันที่ 10 กันยายน

2538 จำเลยที่ 1 เพื่อที่จะให้โจทก์หลงเชื่อจึงไปขอร้องให้ ส. สารวัตรสืบสวนสถานีตำรวจภูธร อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ บันทึกเป็นหลักฐานไว้ว่า จำเลยที่ 1 จะนำเอาโฉนดที่ดิน ที่ทำการแบ่งแยกทุกฉบับไปมอบให้แก่โจทก์ภายในวันที่ 15 พฤศจิกายน 2538 โดยจำเลยที่ 2 ร่วมรู้เห็นเป็นพยาน เมื่อครบกำหนดจำเลยที่ 1 ไม่ปฏิบัติตาม ต่อมาวันที่ 4 มีนาคม 2539 โจทก์ให้สามี่ ไปตรวจสอบหลักฐานทางทะเบียนที่สำนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่ สาขาสันป่าตอง พบว่าจำเลยที่ 1 มิได้ขอแบ่งแยกที่ดิน แต่เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2537 เวลากลางวัน จำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 ปลอมหนังสือมอบอำนาจดังกล่าว โดยจำเลยที่ 1 กรอกข้อความอันเป็นเท็จว่า จำเลยที่ 1 มีอำนาจจำนองที่ดินแปลงดังกล่าวข้างบนนี้เป็นจำนวนเงิน 6,000,000 บาท ตลอดจนให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยมีจำเลยที่ 3 และที่ 4 ลงลายมือชื่อเป็นพยานและรับรองว่า โจทก์ลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจลงวันที่ 16 กันยายน 2537 ต่อหน้าพยานอันเป็นเท็จ ต่อมาจำเลยทั้งหกร่วมกันใช้หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวไปแสดงต่อเจ้าพนักงานที่ดิน จังหวัด เชียงใหม่ สาขาสันป่าตอง ว่า โจทก์มอบอำนาจให้จำเลยที่ 1 จดทะเบียนจำนองที่ดินแทนจำเลยที่ 5 มอบอำนาจให้จำเลยที่ 6 จดทะเบียนรับจำนองที่ดินแทน เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่ หลงเชื่อ จึงจัดข้อความอันเป็นเท็จตามคำบอกกล่าวของจำเลยทั้งหกลงในสัญญาจำนองที่ดินโฉนด เลขที่ 36118 ตำบลห้วยว่า อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ อันเป็นเอกสารมหาชนหรือ เอกสารราชการ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264, 265, 266, 267, 268, 83 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็น ว่าคดีมีมูลให้ประทับฟ้อง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ จำเลยที่ 2 ถึงที่ 6 ให้การปฏิเสธ ระหว่าง พิจารณาจำเลยที่ 4 หลบหนี ศาลชั้นต้นจำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 4 จากสารบบความ ศาลชั้นต้น พิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคสอง, 267, 268 (ที่ถูก มาตรา 268 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 264) การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา 267 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มี โทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 2 ปี จำเลยที่ 1 ให้การ รับสารภาพเมื่อสืบพยานโจทก์เสร็จแล้ว เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษ ให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี 6 เดือน สำหรับจำเลยที่ 3 ที่ 5 และที่ 6 ให้ยกฟ้อง โจทก์กับจำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า เมื่อลดโทษให้แล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี 4 เดือน นอกจากที่แก้คง ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาปัญหา ข้อกฎหมายว่าฟ้องโจทก์มิได้บรรยายโดยชัดแจ้งว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนรู้เห็นและหรือกระทำการใด ๆ ร่วมกับจำเลยที่ 1 ด้วยวิธีการอย่างใด ฟ้องโจทก์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้อง จำเลยที่ 2 ในข้อหาร่วมกันปลอมและใช้เอกสารปลอมกับแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการ ตามหน้าที่จัดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ โดยบรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 นำหนังสือมอบอำนาจซึ่งยังไม่ได้กรอกข้อความใด ๆ และไม่มีบุคคลใด ลงลายมือชื่อเป็นพยาน ให้โจทก์ลงลายมือชื่อในช่องผู้มอบอำนาจ เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2537 จำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 ปลอมหนังสือมอบอำนาจดังกล่าว โดยจำเลยที่ 1 กรอก ข้อความอันเป็นเท็จว่า จำเลยที่ 1 มีอำนาจจำนองที่ดินเป็นจำนวนเงิน 6,000,000 บาท ตลอดจน ให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยมีจำเลยที่ 3 และที่ 4 ลงลายมือชื่อเป็นพยานและรับรองว่า โจทก์ลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจดังกล่าว ต่อมาจำเลยทั้งหกร่วมกันใช้หนังสือมอบอำนาจ

ดังกล่าวไปแสดงต่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่ สาขาสันป่าตอง ว่าโจทก์มอบอำนาจให้จำเลยที่ 1 จดทะเบียนจำนองที่ดินแทนและจำเลยที่ 5 มอบอำนาจให้จำเลยที่ 6 จดทะเบียนรับจำนองที่ดินแทน เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดเชียงใหม่หลงเชื่อ จึงจัดข้อความอันเป็นเท็จตามคำบอกกล่าวของจำเลยทั้งหก ลงในสัญญาจำนองอันเป็นเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ฟ้องโจทก์ดังกล่าวได้ระบุชัดแล้วว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยอื่นปลอมหนังสือมอบอำนาจและใช้หนังสือมอบอำนาจปลอมดังกล่าว กับแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จัดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการแล้ว จึงเป็นฟ้องที่สมบูรณ์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) แม้โจทก์จะไม่ได้บรรยายฟ้องให้ละเอียดว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนรู้เห็นและหรือกระทำการใด ๆ ร่วมกับจำเลยที่ 1 ด้วยวิธีใด อย่างไรก็ดี ก็เป็นเพียงรายละเอียดที่จะนำสืบในชั้นพิจารณาได้ ฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยที่ 2 ฎีกาขอให้รื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 2 นั้น แม้ฎีกาของจำเลยที่ 2 จะเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ 2 ฎีกาปัญหาข้อกฎหมายมาด้วย ศาลฎีกามีอำนาจวินิจฉัยกำหนดโทษจำเลยที่ 2 ให้เหมาะสมกับความผิดได้ เห็นว่า ในระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา โจทก์ยื่นคำร้องว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 นำเงินไปชำระให้แก่จำเลยที่ 5 เพื่อปลดจำนองที่ดินและส่งมอบโฉนดที่ดินคืนโจทก์แล้ว และโจทก์ไม่ประสงค์ดำเนินคดีกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ขอลถอนฟ้องตามคำร้องลงวันที่ 25 กันยายน 2546 และวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2547 แสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยที่ 2 ได้บรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้นจนโจทก์ไม่ติดใจดำเนินคดีกับจำเลยที่ 2 อีก เห็นสมควรรื้อการลงโทษจำคุกให้จำเลยที่ 2 สักครั้งหนึ่งเพื่อให้โอกาสจำเลยที่ 2 กลับตัวเป็นพลเมืองดีต่อไป ซึ่งน่าจะเป็นผลดีแก่จำเลยที่ 2 และสังคมโดยส่วนรวมมากกว่าที่จะจำคุกจำเลยที่ 2 ไปเสียทีเดียว เมื่อจำเลยที่ 2 ฎีกา ส่วนจำเลยที่ 1 มิได้ฎีกา แต่การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นตัวการร่วมกันเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจพิพากษาแก้โทษตลอดไปถึงจำเลยที่ 1 ที่มีได้ฎีกาด้วยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225 และเพื่อให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 หลาบจำกับป้องกันมิให้กระทำความผิดอีกเห็นสมควรลงโทษปรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 อีกสถานหนึ่ง และกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไว้ด้วย" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 6,000 บาท อีกสถานหนึ่ง ลดโทษให้จำเลยที่ 1 หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้วคงปรับ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รื้อการลงโทษไว้มีกำหนด 3 ปี และคุ้มครองความประพฤติของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไว้ 2 ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษานี้ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฟัง ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติปีละ 3 ครั้ง ภายในกำหนดระยะเวลา 2 ปี กับให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรมีกำหนด 30 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

ชัช ชลวร · วีระศักดิ์ เสรีเสวตรรัตน์ · บวร กุลทันทน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2426/2550>